

ποιός νὰ πάρῃ τὰ κουμπούρια τοῦ Ἀχιλλέως. Καὶ τὰ πέρνει, ποιός νομίζετε; Ὁ κύριος Ὀδυσσεύς. Τοῦ στρήφει ἢ εἶδα τοῦ Αἰάντος, ἀπὸ τὸν πολὺν θυμὸ του. Βρίσκει ἓνα κοπάδι κατσίκια, τὰ ὁποῖα ἀκόμη δὲν εἶχον δηλωθῆ, καὶ νὰ σου τοῦτο, νὰ σου ἐκεῖνο, τὰ κουτσοκεφαλιάζει ὅλα, τσακόνει κ' ἓνα τραγό, τὸν ὁποῖον ἐπάνω στὴ τρέλλα του τὸν πῆρε γιὰ Ὀδυσσεά καὶ σοῦ τὸν κρεμᾶ τὸν κερὰτὰ ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ στοῦ δίνει, ποῦ τοῦ ἔκαμε τὰ πλευρά του μαλακὰ σὰν τὴν κοιλιὰ του. Τὸ μαθένουν οἱ Σαλαμίνοι νούταις—οἱ Ὑδραῖοι, Ψαριανοὶ καὶ Σπετσώταις καὶ ἀρχίζουν τὰ κλάματα γιὰ τὰ κατσίκια ποῦ δὲν εἶχαν νὰ φᾶν. (Οἱ εὐλογημένοι πάλι αὐτοὶ δὲν εἴξευρον νὰ τὰ κάνουν γκιάσαις).

— Τὸ μαθαίνει καὶ ἡ ἀστεφάνωτη γυναῖκα τοῦ Αἰάντος Τέκμησα, (ὄλαις ἀστεφάνωταις τὰς εἶχαν τότε) καὶ ἀρχίζει καὶ αὐτὴ τὰ κλάματα. Τὸ μαθίνει ἡ θεὰ τῆς Σοφίας Ἀθηνᾶ καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν κολῶνα τῆς Ἀκαδημίας καὶ πάει καὶ συμβουλεύει τὸν Αἰάντα, τὸν κάνει καλὰ καὶ ἔρχεται στὰ λογικὰ του. Ἀρχίζει τότε καὶ αὐτὸς τῆς κλάψης, γιὰ τὰς ἀνοησίας ποῦ ἔκαμε, νὰ σφάξῃ τὰ τραγιά, καὶ λέγει:

— Γυναῖκα, θὰ πάω νὰ ξεπαστρευτῶ στὰ μπάν.α τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ νὰ ἦσαι ἡσυχη, διότι ἀπὸ αἵματα τῶν τραγιῶν, εἶμαι λερωμένος.

Τί κάμνει; Ἄμα ἔφθασε στὸ περιβόλι, βγάζει τὸν λάζο του, τὸν καρφώνει στὴ γῆ, καὶ πέφτει προύμυτα ἐπάνω του. Ἐκκοιλιάστηκε καὶ πάει στὸ διάβολο.

Ἀρχίζει ἄλλος καυγᾶς πάλι. Ὁ Ὀδυσσεύς ἔλεγε νὰ τὸν θάψουν μὲ στρατιωτικὰς τιμὰς, οἱ δὲ Μενέλαος καὶ Ἀγαμέμνων ἔλεγαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν θάψουν χωρὶς παπᾶ, διότι ὡς αὐτοχειριασμένον δὲν ἔδινε ὁ Μητροπολίτης ἄδεια. Τέλος τὸν θάψαν.

Ἰστερα ἀπὸ καμπόσαις μέραις οἱ Ἕλληνες ἐκυρίευσαν τὸν Δομοκὸ καὶ ἔβαλαν φωτιά στὴ Τρωάδα μὲ τὸν Δούριο ἵππον. Τὸ μαθαίνει διὰ τοῦ πρακτορείου Χαβᾶ ὁ Νέρων στὴ Ρώμη.— Ἀχ, μωρέ, λέγει, νὰ μὴ ἤμουνα κ' ἐγὼ ἐκεῖ νὰ κάνω χάρι τὴν πυρκαϊά. Τί τοῦ σοφίστηκε; Γιὰ νὰ δῆ πὼς ἐκάη ἡ Τρωάδα, βάζει φωτιά στὴ Ρώμη, καὶ ὕστερα πιάνει καὶ παλουκάνει ὄλους τοὺς χριστιανούς, ὅτι τάχα αὐτοὶ βάλουν φωτιά. Βγάζει ἀφορισμὸ ὁ Πάπας. Τὸ μαθίνει ὁ Ἀραμπῆς, φουρκίζεται, καβαλικεύει σ' ἓνα γάδαρο Ἀλεξανδρινὸ καὶ λέει—ἐμπρὸς παιδιὰ. Λεπίδι στοὺς χριστιανούς, καὶ νὰ σου οἱ ἀραπάδες μὲ τὰ ρόπαλα καὶ τοὺς ξεπαστρεύουν ὄλους. Φουρκίζεται ἡ Ἀγγλία καὶ στέλνει τὸν Σέυμουρ καὶ κάνει στάχτη τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἔτσι εἶσατε σεῖς, λέγουν οἱ τοῦρκοι, βάζουν φωτιά στὴ Σμύρνη καὶ καίουν τὰ Ἐβραϊκά. Τὸ μαθίνει ὁ Σουρῆς, βρίσκει τὸν Νικηφόρο καὶ τοῦ λέει.

— Μωρέ, ἀπεφάσισα γιὰ ἐκδίκησι νὰ σὲ βάλω στὸ γάδαρο καβάλα καὶ νὰ σὲ κάμω Ἀραμπῆ μασκαρεμένο, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ Ἀραμπῆ.

— Βέβαια, τοῦ μασκαρεᾶ, λέγει ὁ Νικηφόρος. Φύγε καὶ μ' ἐπίασε τὸ ἀράπικο μου μπουρίνι ἀπὸ τώρα. Ἀπόψε στὸν Ἀπόλλωνα θὰ μασκαρέψω τὸν Ἀραμπῆ, θὰ χάλασῃ ὁ κόσμος (θὰ πάρω ὅμως καὶ τὸν Αἰάντα μαζὺ γιὰ κάθε καλὸ καὶ κακὸ) καὶ ὁποῖος θέλει ἄς πάρῃ τὰ μούτρα του καὶ ἄς ἔλθῃ.

Παληάνθρωπος.

ΑΞΙΩΜΑ.

Ὅταν εἰς μουσικὴν, θέατρον, ἐκκλησίαν, κηδεῖαν, τελετὴν, πανήγυριν, ταχυδρομεῖον κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἐπιστολῶν ἢ σιδηροδρομικὸν σταθμὸν κατὰ τὴν εἴσοδον ἢ ἔξοδον ἐπιβατῶν, σὲ σκουντίση ἢ σὲ πατήση τις, μὴ τὸ λάβῃς ὑπ' ὄψιν, διότι εἰς τὰς πολυανθρώπους συναθροίσεις τὸ σκούντημα καὶ τὸ πάτημα τίθενται εἰς λοταρίαν, ἐν ἣ ἐγγράφονται ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι καὶ σου ἔπεσεν ὁ λότος.

Φαλέξ.

ΕΝ ΣΥΡΑ.

Εἰς τὸ περίφημον ἐξοχικὸν ξενοδοχεῖον **Τρυγὸνα** ἐνοικιάζονται δωμάτια μετὰ καὶ ἀνευ ἐπίπλων.

ΕΥΡΕΘΗΣΑΝ

ὑπὸ τοῦ **Μῆ Χάνεσαι** ἐν βαγονίῳ τοῦ σιδηροδρόμου κομψότατα **γυζλιὰ τοῦ Θεάτρου** καὶ ὁ ἀπολέσας παρακαλεῖται νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ βάρους.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὅδος Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὅδος Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποιήσεις τῶν τραπεζῶν, μὲ τὰ φρούτα ἰδίως **ἀπαράμιλλοι.**

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοί, βάλσαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, **ἄδολοι.**

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον **90** λεπτῶν.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον **1** δραχμῆς.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρικὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἴνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὅδος Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.